

Молитва

Юрій Федькович

О, як то тихо вечором на ярі!
Де сонце було, там кроваві смуги,
І ніби склали світ на чорні мари,
Так все утихло — ні плачу, ні руги;
Гейби всі люди привалили віком,
Що криє сльози, сльози з чоловіком.

І всі печалі, що мня вдень кроїли,
Що моє серце на кавалки дерли,
Угризки, троски всі ся укоїли,
Гей ніби з світлом і людьми замерли;
І моя душа знов свободна стала,
Як тими днями, нім на свій рай страдала.

Тож склоню голов в засльожені квіти
І, яко нужден, яко син той болю,
Найнещасливий на всі людські діти,
Тобі ся, боже, боже мій, помолю,
Як тими днями, як я ще молився
І ще-м не думав, ще-м не печалився.

Но що ж я, святе, буду тя благати,
Коли тебе я тільки напросився,
А ти не можеш того мені дати?
Відь, моїй просьбі бог ще не родився!
А так не буду вже нічо просити,
Лиш склоню голов та й зачну тужити.